

shora naznačená výjimečná kompetence vodoprávních úřadů v úvahu proto, že nejsou dány předpoklady pro poskytnutí vodoprávní ochrany podle §§ 20 a 37 vod. zák., ježto ono minimální množství vody, jež má obci citovanými předpisy býti zaručeno, v daném případě není ohroženo.

Pojme-li se nař. rozhodnutí v tomto smyslu, pak obsahuje výrok o otázce, zda je či není v daném případě nezbytné množství vody v obci Velebudicích dolovacím pracem zúčastněné strany ohroženo, zejména, že není ohroženo buďsi proto, že v obci je vody dostatek, nebo proto, že spodní vody stahované dolováním nejsou s přítoky napájejícími studně v obci v žádné souvislosti. To je však již otázka merita, nikoliv otázka příslušnosti. I kdyby snad nebyly dány zákonné předpoklady právního nároku obce na vodoprávní ochranu proti odnímání nezbytného množství vody, neplyne z toho nikterak, že vodoprávní úřad není příslušný o nároku takovém, jenž byl před úřadem tímto uplatněn, věcně pojednati. Okr. úřad postupoval tedy potud správně, že o nároku tímto zahájil jednání, předsevzav procesní opatření, jímž chtěl si zjednati podklad pro věcné vyřízení žádosti obce. Za této situace neměl ovšem žal. úřad žádného podnětu, aby se zabýval otázkou meritorní důvodnosti nároku obcí vzneseného, ježto o něm první stolicí nebylo dosud vůbec rozhodnuto. Smísiv otázku meritorní s otázkou příslušnosti, popřel žal. úřad vůbec příslušnost úřadů vodoprávních rozhodovati o nároku obce na vodoprávní ochranu proti odnímání nezbytné vody, což se však — jak bylo svrchu vyloženo — přičí ustanovením zákona. I bylo proto rozhodnutí jeho zrušiti podle § 7 zák. o ss.

K tomu sluší ještě poznamenati, že o a b s o l u t n í nepřislušnosti vodoprávních úřadů nelze mluvit ani s hlediska § 222 hor. zák., neboť i kdyby za okolností případu ochrana vodoprávního nároku obce proti odnímání nezbytné vody mohla býti uskutečněna jen za součinnosti úřadů báňských, neplyne z toho, že je tím příslušnost úřadů vodoprávních vyloučena, zejména když předpis právě citovaný úřadům politickým součinnost s úřady báňskými výslovně ukládá.

Č. 12.277.

Samospráva obecní: Daň z vyššího služného podle zákona č. 76/1927 Sb. nemůže býti podkladem pro přírážku obecní na rok 1927.

(Nález z 30. ledna 1936 č. 21.243/33.)

V ě c: Edwin R. v Teplicích-Šanově proti rozh. zem. úřadu v Praze z 23. prosince 1932 o obecních přírážkách k dani z vyššího služného.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad v cestě instanční odvolání st-lovo z předpisu obecních přírážek k dani z vyššího služného na rok 1927 (platební rozkaz berní správy v Teplicích-Šanově ze 4. října 1928 č. IV-1/91).

Stížnosti, vytýkající tomuto rozhodnutí nezákonnost proto, že daň z vyššího služného nemůže býti podkladem pro přírážku obecní na r. 1927, nemohl nss upřít oprávnění.

Mezi stranami je předem nesporno, že jde o obec. přírážku pro rok 1927. Usneslo-li se obec. zastupitelstvo hraditi nekrytý schodek obec. rozpočtu na rok 1927 obec. přírážkami, mohlo míti na mysli toliko ony přírážky, které v rozpočtovém roce 1927 stanou se splatnými. Ježto se však v určitém rozpočtovém roce nestanou splatnými daně, které stát podle zákona č. 76/1927 Sb. vybírá pro berní rok, odpovídající tomuto roku rozpočtovému, nýbrž vybírají se v důsledku ustanovení tohoto zákona v určitém rozpočtovém roce státní daně za předešlý rok berní, možno přírážkami k státním daním, jimiž má býti podle rozpočtového usnesení schodek dotyčného rozpočtového roku uhrazen, rozuměti jen přírážky k státním daním, které v tomto rozpočtovém roce budou vybírány finančními úřady pro předchozí rok berní (srov. Boh. A 10.046/32 a 11.454/34).

Daň z vyššího služného byla nově zavedena teprve zákonem č. 76/1927 Sb. (§ 184). Tento zákon nabyl sice podle svého čl. XVI. odst. 1 účinnosti dnem 1. ledna 1927, ježto se však daň z vyššího služného mohla vyměřovati podle toho, co bylo řečeno, teprve, když tento kalendářní rok prošel, tudíž teprve v roce 1928, nemohla býti takováto daň již v roce 1927 podkladem pro vyměření obec. přírážky. Tomu nasvědčuje také i okolnost, že zákon č. 77/1927 Sb., kterým mělo býti hospodaření samosprávných svazků přizpůsobeno novému zákonu o přímých daních č. 76/1927 Sb., nabyl účinnosti teprve od 1. ledna 1928 (§ 29 odst. 1), takže mohly pro rozpočtový rok 1927 přijíti v úvahu jen přírážky k daním podle dřívějšího zákona o osobních daních přímých.

Nař. rozhodnutí, vycházející z jiného právního názoru, je v rozporu se zákonem, pročež bylo je zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 12.278.

Samospráva obecní: * K skutečným nákladům na zřízení, udržování a provoz obecního vodovodu, podle nichž jest vyšetřiti prodejní cenu vody (§ 12 vzorc. prav. o vybírání vodného, vl. nař. č. 143/22 Sb.), patří i pense bývalých zaměstnanců vodárny, i skutečné náklady, které vzniknou obci v odvětví správy a udržování veřejného statku tím, že jest v něm položen vodovod, nikoliv však uznávací poplatek za užívání veřejného statku vodovodem.

(Nález z 30. ledna 1936 č. 10.312/36.)

Věc: Dr. Quido W. v Opavě proti rozh. zem. výboru v Brně z 15. září 1933 o vodném.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Městské zastupitelstvo v Opavě usneslo se ve schůzi dne 23. června 1933 vybírat od 1. července 1933 do 31. prosince 1934